

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

8 май 2013 година *

„Обжалване — Конкуренция — Картели — Пазар на бутадиенов каучук и на стирен-бутадиенов каучук, получен чрез емулсионна полимеризация — Отговорност на дружествата майки за неправомерното поведение на техните дъщерни дружества — Презумпция за действително упражняване на решаващо влияние — Задължение за мотивиране — Тежест на нарушението — Мултипликационен коефициент с оглед на възпиращия ефект — Действително отражение върху пазара — Отегчаващи обстоятелства — Повторност на нарушението“

По дело C-508/11 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 24 септември 2011 г.,

Eni SpA, установено в Рим (Италия), за което се явяват G. M. Roberti и I. Perego, avvocati,

жалбоподател,

като другата страна в производството е:

Европейска комисия, за която се явяват г-н V. Di Bucci, г-н G. Conte и г-н L. Malferrari, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: г-н A. Tizzano, председател на състав, г-жа M. Berger (докладчик), г-н A. Borg Barthet, г-н E. Levits и г-н J.-J. Kasel, съдии,

генерален адвокат: г-н Y. Bot,

секретар: г-жа A. Impellizzeri, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 9 януари 2013 г.,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

* Език на производството: италиански.

Решение

- 1 С жалбата си Eni SpA (наричано по-нататък „Eni“) иска от Съда да отмени Решение на Общия съд на Европейския съюз от 13 юли 2011 г. по дело Eni/Комисия (Т-39/07, Сборник, стр. II-4457, наричано по-нататък „обжалваното решение“), с което частично се отхвърля жалбата му за отмяна на Решение С (2006) 5700 окончателен на Комисията от 29 ноември 2006 година относно производство по прилагане на член 81 ЕО и член 53 от Споразумението за ЕИП (дело COMP/F/38.638 — Бутадиенов каучук и стирен-бутадиенов каучук, получен чрез емулсионна полимеризация) (наричано по-нататък „спорното решение“), или, при условията на евентуалност, да отмени или да намали наложената му глоба.
- 2 Европейската комисия подава насрещна жалба за отмяна на частта от обжалваното решение, с която се отменя приетото от нея в спорното решение по отношение на отговорността за отегчаващо обстоятелство предвид повторността на нарушението, и с оглед на това намалява размера на глобата.

Обстоятелства, предхождащи спора и спорното решение

- 3 На 7 юни 2005 г. Комисията започва производство по прилагане на член 81 ЕО и член 53 от Споразумението за икономическо пространство (ЕИП) по отношение на пазара на бутадиенов каучук (наричан по-нататък „БК“) и на стирен-бутадиенов каучук, получен чрез емулсионна полимеризация (наричан по-нататък „СБК“) — синтетични каучуци, използвани главно при производството на автомобилни гуми. Тя изпраща първо съобщение за нарушение по-специално на Eni, на изцяло притежаваното от него дъщерно дружество Polimeri Europa SpA (понастоящем Versalis SpA, наричано по-нататък „Versalis“) и на Syndial SpA (по-рано EniChem SpA, наричано по-нататък „Syndial“) — друго дружество от групата Eni.
- 4 На 6 април 2006 г. Комисията приема второ изложение на възраженията. След като провежда изслушване на 22 юни 2006 г., тя решава да прекрати производството по-специално по отношение на Syndial.
- 5 Административното производство приключва на 29 ноември 2006 г. с приемането на спорното решение. Съгласно член 1 от това решение Eni, Versalis и останалите предприятия, адресати на решението, а именно Bayer AG, The Dow Chemical Company, Dow Deutschland Inc., Dow Deutschland Anlagengesellschaft mbH, Dow Europe, Shell Petroleum NV, Shell Nederland BV, Shell Nederland Chemie BV, Unipetrol a.s., Kaučuk a.s., както и Trade-Stomil sp. z o.o. са нарушили член 81 ЕО и член 53 ЕИП, като са участвали в едно-единствено и трайно споразумение, в рамките на което са се споразумели да определят целеви цени, да разпределят клиенти чрез съглашения за въздържане от конкуренция и да обменят чувствителна информация относно цените, конкурентите и клиентите в секторите на БК и на СБК през периода, що се отнася до Eni, 20 май 1996 г.—28 ноември 2002 г.
- 6 През посочения период съгласно съображение 26 и сл. от спорното решение дейността във връзка с разглежданите продукти в рамките на групата Eni се осъществява първоначално от EniChem Elastomeri srl (наричано по-нататък „EniChem Elastomeri“), което Eni контролира косвено чрез дъщерното си дружество EniChem SpA. На 1 ноември 1997 г. EniChem Elastomeri се влива в EniChem SpA, от което Eni контролира 99,97 %. На 1 януари 2002 г. EniChem SpA прехвърля стратегическата си химическа дейност, свързана с БК и СБК, на Versalis. От 21 октомври 2002 г. Eni пряко и изцяло контролира Versalis.

- 7 Комисията налага глобата в спорното решение в съответствие с Насоките относно метода за определяне на размера на глобите, налагани съгласно член 15, параграф 2 от Регламент № 17 и член 65, параграф 5 от Договора за Европейска общност за въглища и стомана (ОВ С 9, 1998 г., стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 3, стр. 69, наричани по-нататък „Насоките“).
- 8 С оглед на това Комисията приема, че нарушението е „много сериозно“, и най-напред определя различен начален размер за изчисляване на глобата с оглед продажбите на БК и на СБК на всяко едно от съответните предприятия през 2001 г. По отношение на всички дружества, притежавани от Eni по смисъла на съображение 36 от спорното решение (наричани по-нататък „EniChem“), сумата на продажбите на БК и на СБК възлиза на 164,902 милиона евро през 2001 г. Този резултат извежда EniChem на челно място сред търгуващите с БК и СБК предприятия, взели участие в разглежданото нарушение. Въз основа на това Комисията определя като начален размер на глобата за Eni 55 милиона евро.
- 9 След това Комисията прилага различни мултипликационни коефициенти с възпираща цел в зависимост от световния оборот на съответните предприятия за 2005 г. Тя приема, че по отношение на Trade-Stomil sp. z o.o. (оборот 38 милиона евро) и на Kaučuk a.s. (оборот 2,718 милиарда евро) не следва да се прилага какъвто и да било мултипликационен коефициент, след което прилага мултипликационен коефициент в размер на 1,5 за Bayer AG (оборот 27,383 милиарда евро), на 1,75 за The Dow Chemical Company, Dow Deutschland Inc., Dow Deutschland Anlagengesellschaft mbH и Dow Europe (37,221 милиарда евро), на 2 за Eni и Versalis (73,738 милиарда евро) и на 3 за Shell Petroleum NV, Shell Nederland BV и Shell Nederland Chemie BV (246,549 милиарда евро).
- 10 Освен това по отношение на Eni и Versalis посоченият размер е увеличен с 65 %, тъй като тези дружества са участвали в разглежданото нарушение в продължение на шест години и шест месеца.
- 11 Накрая, като приема, че Eni вече е било адресат на две по-ранни решения за установяване на нарушения на правото на конкуренция на Съюза, а именно Решение 86/398/ЕИО на Комисията от 23 април 1986 година относно производство по прилагане на член [81 ЕО] (IV/31.149 — Полипропилен) (ОВ L 230, стр. 1, наричано по-нататък „решението „Полипропилен“) и Решение 94/599/ЕО на Комисията от 27 юли 1994 година относно производство по прилагане на член [81 ЕО] (IV/31.865 — PVC) (ОВ L 239, стр. 14, наричано по-нататък „решението „PVC II“), Комисията увеличава основния размер на глобата за Eni с 50 % за повторност.
- 12 Поради това в член 2, буква в) от спорното решение Комисията налага солидарно на ENI и на дъщерното му дружество Versalis глоба в размер на 272,25 милиона евро.

Производството пред Общия съд и обжалваното решение

- 13 С акт, депозиран в Общия съд на 16 февруари 2007 г., Eni подава жалба за отмяна на спорното решение и при условията на евентуалност — искане за намаляване на наложената му глоба. В подкрепа на исканията си то изтъква две основания.
- 14 Първото основание се разделя на четири части. В рамките на първата част Eni твърди, че Комисията е приложила погрешен критерий за преценка на отговорността на дружеството майка. В рамките на втората част Eni поддържа, че Комисията погрешно е приела „обективна отговорност“ по отношение на него. В рамките на третата част Eni твърди, че в хода на административното производство е представило доказателства, въз основа на които Комисията трябвало да стигне до извода, че то не е упражнявало влияние върху търговските политики на

Syndial и на Versalis. В рамките на четвъртата част Eni твърди, че Комисията е нарушила принципа за ограничената отговорност на капиталовите дружества, както и „общите принципи“ в областта на отговорността.

- 15 С второто основание Eni поддържа, че Комисията погрешно е определила размера на глобата. Това основание се разделя на три части. В рамките на първата част Eni оспорва прилагането на мултипликативен коефициент с възпираща цел. В рамките на втората част то твърди, че Комисията е допуснала грешка, приемайки за отегчаващо обстоятелство повторността на нарушението. В рамките на третата част то поддържа, че Комисията е трябвало да вземе предвид изключването на Syndial при изчисляването на глобата.
- 16 В решението си Общият съд по същество напомня по отношение на първата част на първото основание, че „когато дружество майка притежава 100 % от капитала на свое дъщерно дружество, съществува оборима презумпция, според която това дружество майка упражнява [върху него] решаващо влияние“, и че „вменяването на отговорността за нарушението на дружеството майка е възможност, предоставена на преценката на Комисията“, която не е свързана с предходната практика на Комисията при вземане на решения (точки 63 и 64 от обжалваното решение).
- 17 По отношение на посочената предходна практика при вземане на решения Комисията е „представила достатъчно мотиви за причините, поради които е взела решение да държи Eni отговорно за поведението на дъщерните му дружества“ (точка 65 от обжалваното решение). Тъй като практиката на Комисията, както в настоящия случай, е „основана на точното тълкуване на член 81, параграф 1 ЕО“, принципът на правна сигурност „не може да попречи на евентуално преориентиране на практиката на Комисията при вземането на решения“ (точка 66 от обжалваното решение). Поради това Общият съд отхвърля тази част от първото основание.
- 18 По отношение на втората част на първото основание, изведена от погрешно прилагане на „обективна отговорност“, Общият съд по-специално посочва, че фактът, че Комисията „е отхвърлила представените от Eni доводи, за да обори презумпцията, произтичаща от 100-процентовия контрол върху дъщерните му дружества, не прави посочената презумпция необорима“ (точка 78 от обжалваното решение) и че „изложението от Eni довод за липса на мотиви в това отношение е неоснователен“ (точка 79 от обжалваното решение).
- 19 По отношение на третата част на първото основание Общият съд по-специално констатира, че „за да се подведе дружеството майка под отговорност за неправомерното поведение на своето дъщерно дружество, не е необходимо да се доказва, че дружеството майка влияе върху политиката на своето дъщерно дружество в конкретната област, в която е извършено нарушението [...]. По-специално фактът, че Eni играе само ролята на технически и финансов координатор и че предоставя в полза на дъщерните си дружества необходимата финансова помощ, не би могъл да е достатъчен, за да се изключи обстоятелството, че упражнява решаващо влияние върху поведението на дъщерните му дружества, в частност координирайки финансовите инвестиции в групата“ (точка 97 от обжалваното решение).
- 20 Във връзка с твърдението, че химическите дейности имат относително значение за промишлената политика на групата Eni, Общият съд констатира, че „не може да [се] докаже, че Eni е предоставило на дъщерните си дружества пълна самостоятелност, за да определят поведението си на пазара“ (точка 98 от обжалваното решение). Освен това Общият съд отбелязва, че според Комисията йерархичните връзки водят пряко до председателя — генерален директор на EniChem SpA (по-късно Syndial), и до този на Versalis и че същите носят отговорност пред управителните съвети на тези дружества — факт, който Eni не оспорва. При това тези управителни съвети пряко или непряко се назначават от Eni (точка 99 от обжалваното решение).

- 21 Освен това според Общият съд само по себе си обстоятелството, че Eni притежава само косвено 100 % от капитала на предприятията, които осъществяват дейност по производство на БК и СБК, „не е от естество да докаже, че Eni и разглежданите предприятия не образуват едно-единствено икономическо образувание“ (точка 102 от обжалваното решение). Eni не е доказало наличието на нарушение на принципа на добра администрация от страна на Комисията (точка 103 от обжалваното решение).
- 22 По отношение на четвъртата част на първото основание Общият съд приема, че „в настоящия случай Комисията не е въвела необорима презумпция“ (точка 114 от обжалваното решение). С оглед на доводите, изтъкнати от Eni относно приложимите правила при правоприемство между предприятия, Общият съд посочва, че те са неотносими, след като „отговорността на Eni, която му вменява Комисията, не е резултат от подобно положение“ (точка 117 от обжалваното решение).
- 23 Общият съд следователно отхвърля всички части на първото основание, както и, видно от точка 118 от обжалваното решение, първото основание в неговата цялост.
- 24 По отношение на първата част на второто основание Общият съд по-специално констатира, че „споразумения или съгласувани практики, насочени по-конкретно, както в настоящия случай, към определяне на целеви цени или към разпределяне на пазара, могат единствено поради присъщото им естество да бъдат квалифицирани като „много сериозни“, без Комисията да е длъжна да докаже действително въздействие на нарушението върху пазара“ (точка 140 от обжалваното решение).
- 25 Освен това в точка 143 от обжалваното решение Общият съд посочва, че „по отношение на [...] размера на разглеждания пазар на територията на ЕИП за 2001 г. (а именно 550 милиона евро) или на пазарния дял, притежаван от засегнатите предприятия“, следва „да се съобразят и други релевантни обстоятелства в конкретния случай“, а именно фактът, че разглежданото нарушение „по своята същност е много сериозно и че обхваща цялата територия на ЕИП“.
- 26 Освен това в точка 143 от обжалваното решение Общият съд приема, че „на основание точка 1 А от Насоките предполагаемият размер на глобата за едно много сериозно нарушение е над 20 милиона евро“. Като се има предвид че продажбите на всички дружества, които пряко или косвено се притежават от Eni, „за разглежданите продукти през 2001 г. възлизат на повече от 164 милиона евро [и че] размерът на глобата, която го засяга, не надвишава горната граница от 10 % от общия му оборот, реализиран в хода на предходната стопанска година, предвидена в член 23, параграф 2 от Регламент [(ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове 81 [ЕО] и 82 [ЕО] (ОВ L 1, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167)]“, определянето на начален размер на глобата от 55 милиона евро не изглежда непропорционално.
- 27 Накрая, Общият съд отхвърля и довода на Eni, че засегнатите предприятия са притежавали само ограничена част от пазара на БК и на СБК, тъй като този довод се „основава на пазар, включващ тези два продукта, както и естествения каучук, като последният продукт не е посочен в [спорното] решение“ (точка 144 от обжалваното решение).
- 28 По отношение на втората част на второто основание Общият съд най-напред напомня в точка 164 от обжалваното решение, че съгласно посоченото от Комисията EniChem вече е било адресат на решения на Комисията в областта на картели, а именно решението „Полипропилен“ и решението „PVC II“.
- 29 Според Общия съд от спорното решение следва, че в случая Комисията е взела предвид понятието „предприятие“ по смисъла на член 81 ЕО за целите на прилагане на отегчаващото обстоятелство, свързано с повторното нарушение. Общият съд обаче подчертава, че когато

Комисията „възнамерява да се позове на понятието „предприятие“ [...], трябва да представи точни и подробни доказателства в подкрепа на твърдението си“ (точка 166 от обжалваното решение).

- 30 При все това в „съображение 487 от [спорното] решение Комисията упоменава „EniChem“ общо, като това наименование е определено в съображение 36 от [спорното] решение като „всяко дружество, притежавано от Eni SpA“, което определение Общият съд счита за „относително неточно“. Освен това според Общия съд „дружеството, посочено в решението „Полипропилен“, а именно [Anic SpA], не е сред юридическите лица, споменати“ в съображения 26—35 от спорното решение, които имат за цел „да опишат развитието на дружествата, притежавани от Eni по време на нарушението, което означава развитието им след приемането на решението „Полипропилен“ и на решението „PVC II“ (точка 167 от обжалваното решение).
- 31 Комисията се позовава на решението „Полипропилен“ и решението „PVC II“, като отбелязва, че „Eni“ е било включено в [тях]“. Това наименование обаче не е предмет на единен начин на изписване в спорното решение. По-специално „от съображения 26—36 от [спорното] решение следва, че когато Комисията има предвид дружеството Eni като дружество майка на другите дружества, тя използва наименованието „Eni SpA“ (точка 168 от обжалваното решение).
- 32 Общият съд уточнява, че „дори да се предположи, че с употребата на наименованието „Eni“ [...] Комисията има предвид дружествата, които се числят към „предприятието“ [...], образувано от юридическите лица, контролирани от Eni, следва да се посочи, че в това отношение Комисията не е представила никакво подробно и точно доказателство в рамките на [спорното] решение“ (точка 169 от обжалваното решение). При все това с оглед на обстоятелството, че в настоящия случай развитието на структурата и на контрола върху засегнатите дружества е особено сложно, „Комисията е трябвало да бъде особено точна и да представи всички подробни доказателства, необходими, за да се приеме, че дружествата, посочени в [спорното] решение, и дружествата, посочени в решението „Полипропилен“ и в решението „PVC II“, образуват едно и също „предприятие“ по смисъла на член 81 ЕО“ (точка 170 от обжалваното решение). Общият съд счита, че Комисията не е изпълнила това си задължение за мотивиране, поради което приема втората част на второто основание за обоснована.
- 33 Накрая, по отношение на третата част на второто основание, свързана с прилагането на горната граница по член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003, Общият съд приема, че „горната граница от 10 % [по смисъла на посочената разпоредба] трябва да се изчислява въз основа на сбора от оборотите на всички дружества, които съставляват единното икономическо образувание, действащо като предприятие по смисъла на член 81 ЕО“ (точка 177 от обжалваното решение). Поради това не са относими доводите на Eni, с които то иска да докаже, че размерът на глобата, за чието плащане е солидарно отговорно, би трябвало да се ограничи на 10 % от оборота на Syndial (точка 178 от обжалваното решение).
- 34 Поради това Общият съд уважава втората част на второто основание, отменя член 2, буква в) от спорното решение, доколкото предвижда наложената на Eni глоба да бъде в размер на 272,25 милиона евро, и определя този размер на 181,5 милиона евро. Общият съд отхвърля жалбата в останалата ѝ част.

Искания на страните

- 35 С жалбата си Eni иска от Съда:

— да отмени изцяло или отчасти обжалваното решение, доколкото с него се отхвърля жалбата му по дело T-39/07, и вследствие на това

- да отмени изцяло или отчасти спорното решение,
- и/или да отмени или най-малкото да намали глобата, наложена му със спорното решение,
- при условията на евентуалност да отмени изцяло или отчасти обжалваното решение, доколкото с него се отхвърля жалбата му по дело T-39/07, и да върне делото за ново разглеждане на Общия съд, който да се произнесе по същество с оглед на указанията, предоставени му от Съда,
- да осъди Комисията да заплати съдебните разноски по производствата пред двете инстанции,
- да отхвърли насрещната жалба на Комисията като отчасти недопустима и във всички случаи като необоснована и да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

36 Комисията иска от Съда:

- да отхвърли жалбата,
- да отмени обжалваното решение в частта, с която Общият съд частично отменя решението за вменяване на отговорност за отегчаващо обстоятелство с оглед повторност на нарушението и вследствие на това намалява размера на глобата,
- да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

По главната жалба и насрещната жалба

По главната жалба

37 Епі излага две основания в подкрепа на жалбата си. Първото основание по същество е изведено от обстоятелството, че Общият съд трябвало да отмени спорното решение, доколкото с него се вменявало отговорност на Епі за нарушение, извършено от Syndial и/или Versalis. Второто основание почива върху твърдения за грешки при прилагане на правото във връзка с определяне на размера на глобата.

По първото основание, изведено от нарушения на член 101 ДФЕС, на членове 41, 47—49 и 52 от Хартата, на членове 6 и 7 от ЕКПЧ и на общите принципи на правото, както и от липса на мотиви

38 Първото основание на Епі е изведено от нарушения на член 101 ДФЕС, на Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“) и на членове 6 и 7 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“), от нарушение на принципите на презумпцията за невинност, на законност, на индивидуализиране на наказанията и на лична отговорност, от нарушение на принципа на пропорционалност, на правото на защита и на правото на справедлив съдебен процес, както и от липса на мотиви в нарушение на член 296 ДФЕС.

39 Първото основание по същество се разделя на четири части. Първата част е изведена от твърдения за грешки при прилагане на правото от страна на Общия съд във връзка с условията за възлагане на отговорност за нарушение и с правилата за доказване. Втората и третата част са изведени от твърдение за погрешна преценка на Общия съд относно оборимостта на презумпцията за отговорност, довела до вменяване на Епі на обективна отговорност и до

необоримост на презумпцията за отговорност. Четвъртата част е изведена от твърдение за нарушение на принципа на ограничена отговорност на капиталовите дружества, на общите принципи в областта на отговорността и на принципите в областта на правоприемството на предприятия.

– По допустимостта на някои твърдения за нарушения

- 40 По отношение на твърденията за нарушения на член 47 от Хартата и на член 6 от ЕКПЧ, които не могат безспорно да бъдат отнесени към точно определена част на първото основание, Комисията твърди най-напред, че същите не били изложени в хода на първоинстанционното производство и че поради това били недопустими. Същото се отнасяло и за твърдението на Eni, че презумпцията за отговорност, изведена от контрол върху 100 % от капитала, водела до необоснована разлика в третирането между общата хипотеза на непълен контрол на дружеството майка и случаите, при които дружеството майка притежава 100 % от капитала на дъщерното си дружество.
- 41 В това отношение следва да се констатира, че посочените твърдения за нарушения, както твърди Комисията, действително не са били изтъкнати пред Общия съд. Само по себе си обаче това обстоятелство не е достатъчно, за да ги направи недопустими, тъй като с тях не се цели въвеждане на ново основание за обосноваване на жалбата пред Общия съд, а оспорване на обосноваването на обжалваното решение. В случая твърденията за нарушения, посочени в предходната точка, действително могат да бъдат тълкувани в последния смисъл.
- 42 Поради това следва да се приеме, че твърденията на Eni за нарушение на член 47 от Хартата и на член 6 от ЕКПЧ, както и за необоснована разлика в третирането, основана единствено на размера на участието на дружеството майка в дъщерното ѝ дружество, са недопустими.

– По първата част на първото основание, изведена от грешки при прилагане на правото във връзка с условията за възлагане на отговорност за нарушение и с правилата за доказване

i) Доводи на страните

- 43 Eni твърди, че в противоречие с това, което Съдът изисква от Комисията съгласно Решение от 20 януари 2011 г. по дело *General Química* и др./Комисия (C-90/09 P, Сборник, стр. I-1, точка 78), Общият съд не е изразил конкретно становище по доводите, които то е изложило във връзка с твърдението си за наличие на задължение на Комисията да представи доказателства за действителното упражняване от негова страна на решаващо влияние върху дъщерното му дружество *Versalis*.
- 44 В това отношение Общият съд се ограничил до буквално възпроизвеждане на Решение от 10 септември 2009 г. по дело *Akzo Nobel* и др./Комисия (C-97/08 P, Сборник, стр. I-8237), поради което обжалваното решение било опорочено от липса на мотиви. Освен това презумпцията за действително упражняване на решаващо влияние от дружество върху негово дъщерно дружество, чийто капитал изцяло притежава, не била обоснована и противоречала по-специално на принципите на законност, на индивидуализиране на наказанията, на лична отговорност, както и на правна сигурност.
- 45 Комисията по същество счита, че съгласно трайно установената съдебна практика има право да предполага действителен контрол от дружество майка върху негово дъщерно дружество само въз основа на обстоятелството, че притежава 100 % от капитала му.

ii) Съображения на Съда

- 46 Следва най-напред да се напомни, че съгласно постоянната съдебна практика за целите на прилагането на член 101 ДФЕС дружество майка може да носи отговорност за поведението на свое дъщерно дружество в частност когато, макар да има отделна юридическа личност, това дъщерно дружество не определя самостоятелно пазарното си поведение, а по същество изпълнява указанията, които му дава дружеството майка, по-конкретно с оглед на икономическите, организационните и юридическите връзки между тези два правни субекта. Възможно в такъв случай, като се има предвид, че дружеството майка и неговото дъщерно дружество са част от една и съща стопанска единица и по този начин представляват едно предприятие по смисъла на член 101 ДФЕС, Комисията може да адресира до дружеството майка решение за налагане на глоби, без да е необходимо да доказва личното участие на последното в нарушението (вж. по-специално Определение от 13 декември 2012 г. по дело Transcatab/Комисия, C-654/11 P, точка 29 и цитираната съдебна практика).
- 47 Отново съгласно установената съдебна практика в особения случай, когато дружество майка притежава изцяло или почти изцяло капитала на свое дъщерно дружество, което е извършило нарушение на правилата на конкуренция на Съюза, съществува оборима презумпция, че дружеството майка действително упражнява решаващо влияние върху дъщерното си дружество. При тези условия е достатъчно Комисията да докаже, че целият или почти целият капитал на дадено дъщерно дружество е притежаван от неговото дружество майка, за да приеме, че посочената презумпция е изпълнена (вж. по-специално Решение от 3 май 2012 г. по дело Legris Industries/Комисия, C-289/11 P, точка 46 и цитираната съдебна практика).
- 48 Освен това в особения случай, когато холдингово дружество притежава 100 % от капитала на междинно дружество, което на свой ред притежава целия капитал на дъщерно дружество от неговата група, извършило нарушение на правилата за конкуренция на Съюза, също е налице оборима презумпция, че това холдингово дружество упражнява решаващо влияние върху поведението на междинното дружество, а непряко — посредством последното — и върху поведението на посоченото дъщерно дружество (Решение по дело General Química и др./Комисия, посочено по-горе, точка 88).
- 49 В случая през цялата продължителност на разглежданото нарушение Eni пряко или косвено притежава 99,97 % от капитала на дружествата, които в рамките на неговата група са пряко активни в секторите на БК и на СБК, а именно EniChem Elastomeri, EniChem SpA и Versalis, като Eni не оспорва това обстоятелство. Следователно презумпцията, посочена в точки 47 и 48 от настоящото решение и изведена от постоянната съдебна практика, е приложима за Eni.
- 50 По отношение на довода на Eni, че презумпцията за действително упражняване на решаващо влияние противоречи на принципите на законност, на индивидуализиране на наказанията, на лична отговорност, както и на правна сигурност, достатъчно е да се напомни, че тази презумпция цели именно да въведе равновесие между, от една страна, целта за наказване на поведението в нарушение на правилата на конкуренцията, по-специално на член 101 ДФЕС, и да се предотврати тяхното повторно извършване, и от друга страна, изискванията на някои общи принципи на правото на Съюза, като по-конкретно принципите на презумпция за невинност, на индивидуализиране на наказанията и на правната сигурност, както и правото на защита, включително принципа на равни процесуални възможности. Именно поради тази причина тази презумпция е оборима (вж. в този смисъл по-специално Решение от 29 септември 2011 г. по дело Elf Aquitaine/Комисия, C-521/09 P, Сборник, стр. I-8947, точка 59). Тъй като доводът на Eni не е обоснован, обжалваното решение не е опорочено от каквато и да била грешка в това отношение.

51 По-нататък, що се отнася до твърдението за липса на мотиви, в точки 56—67 от обжалваното решение Общият съд разяснява подробно съображенията, поради които в съответствие с постоянната съдебна практика е приел, че Комисията може валидно да се основе на разглежданата презумпция при установяване на отговорността на Eni за нарушението, извършеното по-специално от Versalis. Тези разяснения не оставят каквото и да било съмнение относно съображенията, на които Общият съд основава обжалваното решение по този въпрос, и позволяват на Съда да осъществи необходимия контрол. Следователно в този контекст обжалваното решение не е опорочено и от липса на мотиви. Впрочем за разлика от това, което явно Eni поддържа, в това отношение е без значение, че Общият съд се е основал на Решение по дело Akzo Nobel и др./Комисия, посочено по-горе, за да мотивира решението си.

52 С оглед на изложеното първата част на първото основание следва да се отхвърли като необоснована.

– По втората и третата част на първото основание, изведени от твърдение за погрешна преценка на Общия съд относно оборимостта на презумпцията за отговорност, довела до вменяване на Eni на обективна отговорност и до необоримост на презумпцията за отговорност

i) Доводи на страните

53 С втората и третата част на първото основание, които следва да се разгледат заедно, Eni поддържа, че доказателствата, които е представило на Комисията в хода на административното производство, трябвало да бъдат приети за достатъчни за оборването на презумпцията за отговорност. Общият съд не извършил пълен, безпристрастен и конкретен преглед на всички обстоятелства по делото. По-специално Общият съд не взел предвид факта, че Eni никога не е извършвало дейност пряко в разглеждания сектор, че никога не е имало каквото и да било припокриване на ръководни длъжности на дружеството майка и на дъщерните дружества, че Eni не е разполагало с информация за приетите от операционните дружества стратегически и търговски планове, както и за прилагането им и че Eni по никакъв начин не е участвало в процеса на вземане на решения за приемането на стратегическите и търговски планове, както и по-специално за годишните обеми на продажби и цените.

54 Общият съд обаче набляга само на два аспекта, а именно, от една страна, на ролята, която Eni играело като технически и финансов координатор, и от друга страна, на относителното значение на химическия сектор в групата. Доводът на Eni, че упражняваната от дъщерното му дружество дейност била отделна и много различна от останалите дейности, бил отхвърлен от Общия съд въз основа само на позоваване на съдебната му практика. Съдът обаче критикувал подобен подход в точка 76 и сл. от Решение по дело General Química и др./Комисия, посочено по-горе.

55 Освен това Общият съд повторил съображението на Комисията, че вследствие йерархичните връзки между дъщерните дружества в управителните им съвети имало членове, които от своя страна били отговорни пред собствените си управителни съвети, косвено назначавани от Eni. Назначаването на управителен съвет обаче било само едно от типичните правомощия на основния акционер и само по себе си не представлявало упражняване на решаващо влияние върху поведението на дъщерното дружество. В точка 100 от обжалваното решение Общият съд се спрял върху единственото изследване, извършено в това отношение от Комисията, като стигнал до заключението, че то не изглежда явно погрешно, без да изрази становище по изтъкнатите от Eni доводи. Поради това мотивите на обжалваното решение били явно недостатъчни.

- 56 Освен това според Eni изводът на Общия съд в точка 102 от обжалваното решение, че жалбоподателят притежава само косвено 100 % от капитала на предприятията, които осъществяват дейност по производство на БК и СБК, не е от естество да докаже, че Eni и разглежданите предприятия не образуват едно-единствено икономическо образувание, не е достатъчно обоснован и противоречи на практиката на самия Общ съд.
- 57 Впрочем Eni твърди, че за разлика от приетото от Общия съд, доводите му относно обективния характер на вменената му отговорност не почиват на погрешна предпоставка. Всъщност оборимостта на презумпцията за действително решаващо влияние трябвало да има реално съдържание при прилагането ѝ. Комисията обаче поддържала тезата, че по същество действителното упражняване на решаващо влияние съвпада с притежаването на контрол. Общият съд потвърдил тази теза като a priori отхвърлил значението на изтъкнатите от Eni обективни обстоятелства. Този подход бил в противоречие с правото на защита, с основните принципи на правото, посочени също и в Хартата, с принципа на презумпцията за невиновност, както и с принципа на законност, като представлявал нарушение на принципа на индивидуализиране на наказанията и на лична отговорност.
- 58 Накрая, съгласно изразеното от Eni становище Общият съд погрешно приел, че Комисията не е извършила нарушение на принципа на добра администрация.
- 59 Според Комисията твърденията на Eni за нарушения били недопустими, тъй като с тях в действителност се целяло извършването на нова преценка на фактите. Във всички случаи те били необосновани. Общият съд взел предвид фактическите обстоятелства, изтъкнати от Eni с оглед оборване на презумпцията, изведена от контрол на 100 % от капитала, и разяснил съображенията, поради които същите били неотнорми или необосновани. Eni трябвало да докаже, че по съображения, свързани с правната уредба или с устава му, дъщерното му дружество би следвало да се управлява като отделно предприятие или също че участието от 100 % е само временно и преходно, както и да докаже, че то и дъщерното му дружество не са образували едно предприятие, извършило разглежданото нарушение. Мотивите на решението по отношение на този въпрос били правилни, достатъчни и убедителни.

ii) Съображения на Съда

- 60 Най-напред следва да се отговори на доводите на Комисията относно твърдението за недопустимост на втората част на първото основание, тъй като с него се целяло да се оспори извършената от Общия съд преценка на фактите.
- 61 В това отношение следва да се констатира, че в жалбата си Eni изтъква определени фактически обстоятелства, изложени в точка 53 от настоящото решение, в подкрепа на твърдението, че е оборило съществуващата по отношение на него презумпция за отговорност като дружество майка, притежаващо 100 % или почти 100 % от капитала на дъщерното си дружество.
- 62 Както обаче потвърждава по време на съдебното заседание за изслушване на устните състезания, Eni оспорва не фактическата, а правната преценка на Общия съд, въз основа на която последният стига до заключението, че дори и да се предположи, че бъдат доказани, от тези обстоятелства не може да се заключи, че Eni и по-специално Versalis не образуват едно предприятие по смисъла на член 101 ДФЕС. Следователно това твърдение за нарушение, доколкото с него се цели Съдът да осъществи контрол по отношение на посочената правна преценка, е недопустимо.
- 63 По отношение по-нататък на обосноваването на това твърдение за нарушение следва, първо, да се напомни съдебната практика, цитирана в точка 47 и сл. от настоящото решение, съгласно която в случаите на контрол на 100 % или на почти 100 % от капитала Комисията може да

адресира до дружеството майка решение за налагане на глоби, без да е необходимо да доказва личното му участие в нарушението, тъй като дружеството майка и неговото дъщерно дружество образуват едно предприятие по смисъла на член 101 ДФЕС (вж. в този смисъл Определение по дело Transcatab/Комисия, посочено по-горе, точка 29 и цитираната съдебна практика), и то дори в случаите, посочени в точка 48 от настоящото решение, при които е налице косвен контрол като разглеждания.

- 64 По отношение обаче на обстоятелствата, изтъкнати от Eni с оглед оборване на разглежданата презумпция, следва да се констатира, че ако се предположи, че същите действително бъдат установени от Общия съд, би могло да се докаже, че Versalis се ползва от известна самостоятелност в извършваните от него химически дейности. Само по себе си обаче това обстоятелство не е достатъчно, за да се установи, че Eni и по-специално Versalis не са образували едно предприятие по смисъла на член 101 ДФЕС. Освен това обстоятелството, че Eni е играло „само“ ролята на технически и финансов координатор и че е предоставяло в полза на дъщерните си дружества финансова и имуществена помощ, както самото то посочва, доказва, че не се е въздържало да упражнява решаващо влияние върху дъщерните си дружества. Както с основание констатира Общият съд в точка 97 от обжалваното решение, „в контекста на дадена група от дружества дружеството, което координира по-специално финансовите инвестиции в групата, има призванието да прегрупира участията в различни дружества и задачата да осигури единното ѝ ръководство, в частност посредством този бюджетен контрол“.
- 65 Този извод не може да бъде оборен от факта, че Eni никога не е извършвало дейност пряко в химическия сектор или че никога не е имало каквото и да било припокриване на ръководни длъжности на дружеството майка и на дъщерните дружества. Всъщност обстоятелството, че дружеството майка не е участвало пряко в това нарушение, нито е насърчило извършването му, не може да докаже, че двете дружества не съставляват един стопански субект (вж. в този смисъл Решение по дело General Química и др./Комисия, посочено по-горе, точка 103 и Решение от 29 септември 2011 г. по дело Arkema/Комисия, C-520/09 P, Сборник, стр. I-8901, точки 48—50). Освен това Eni може да координира инвестициите в рамките на групата дори и без наличието на такова припокриване или на пряко участие в оперативното управление на своите дъщерни дружества, което обстоятелство то не оспорва.
- 66 В това отношение не могат да бъдат приети и другите изложени от Eni доводи — съгласно които то не разполагало с информация за приетите от операционните дружества стратегически и търговски планове, нито за прилагането им и че по никакъв начин не участвало в процеса на вземане на решения за определянето на тези планове, на годишните обеми на продажби и на цените, — тъй като се отнасят само до оперативните дейности в химическия сектор.
- 67 По отношение по-нататък на довода на Eni, че по същество е разполагало само с типичните за основен акционер правомощия и че сам по себе си този факт не означава упражняване на решаващо влияние върху поведението на дъщерното дружество, следва да се напомни, че презумпцията за действително решаващо влияние почива върху факта, че именно тези правомощия на дружество майка, притежаващо 100 % или почти 100 % от капитала на свое дъщерно дружество, му позволяват, освен ако не са налице изключителни обстоятелства, да упражнява решаващо влияние върху поведението на това свое дъщерно дружество (вж. в този смисъл Решение по дело Elf Aquitaine/Комисия, посочено по-горе, точка 60) и че поради това тежестта на доказване на такова действително влияние пада не върху Комисията, а върху самото дружество майка.
- 68 Посоченото тълкуване на обхвата на презумпцията за действително решаващо влияние, възприето от Комисията и потвърдено от Общия съд, не превръща тази презумпция в необорима. Всъщност сам по себе си фактът, че за оборването ѝ е трудно да се представи доказателство в обратен смисъл, не означава, че тя е необорима (вж. Решение по дело Elf

Aquitaine/Комисия, посочено по-горе, точка 70). По-конкретно, за да се обори разглежданата презумпция, Eni би трябвало да докаже, че Versalis е могло да действа напълно самостоятелно не само от оперативна, но и от финансова гледна точка, което то не е направило.

- 69 След като тезата на Eni, че Общият съд придава на презумпцията за действително решаващо влияние обективен характер или че я е направил необорима, не е обоснована, не могат следователно да се приемат и твърденията за нарушения, изведени от факта, че по този начин Общият съд е нарушил принципите на презумпцията за невиновност, на индивидуализиране на наказанията, на лична отговорност, на равно третиране и на законност по смисъла на член 52 от Хартата, както и на член 47 от Хартата и на членове 6 и 7 от ЕКПЧ.
- 70 Следователно Общият съд не допуснал каквато и да било грешка при прилагане на правото, като е потвърдил в обжалваното решение съображенията на Комисията, съгласно които нито доводите на Eni, изведени изрично от съображения 382—398 от спорното решение, нито другите представени от него пред Общия съд доводи са достатъчни за оборването на разглежданата презумпция. Поради това изложените в това отношение твърдения следва да се отхвърлят.
- 71 Второ, по отношение на твърдението за нарушение на задължението за мотивиране от страна на Комисията и впоследствие от страна на Общия съд най-напред следва да се напомни практиката на Съда, съгласно която задължението за мотивиране на индивидуално решение има за цел, освен да позволи съдебен контрол, да предостави на заинтересованото лице достатъчно информация, за да може то да прецени дали решението евентуално е засегнато от порок, който е основание за оспорване на неговата валидност (вж. в този смисъл Решение по дело Elf Aquitaine/Комисия, посочено по-горе, точка 148 и цитираната съдебна практика).
- 72 В случая обаче следва да се констатира, че обстояните мотиви относно отговорността на Eni за разглежданото нарушение, изложени от Комисията в съображения 382—398 от спорното решение, отговарят на изискването, изведено от посочената в предходната точка съдебна практика. Макар да не е разгледала поотделно всяко едно от обстоятелствата, изложени от Eni пред Общия съд с цел оборване на презумпцията за действително решаващо влияние, Комисията все пак е предоставила достатъчно данни, въз основа на които да се установи дали решението евентуално е засегнато от порок, който може да е основание за оспорване на валидността му. Комисията най-вече е уточнила в съображение 388 от спорното решение, че правомощията на Eni, произтичащи по-специално от правилата за управление на предприятията в групата, са позволили на Eni да контролира основни аспекти от търговската политика на дъщерните му дружества.
- 73 Следователно Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото като е приел, че в това отношение мотивите на спорното решение са достатъчни.
- 74 По отношение на мотивите на обжалваното решение е достатъчно да се напомни, че съгласно постоянната съдебна практика мотивите на съдебното решение трябва да излагат по ясен и недвусмислен начин съображенията на Общия съд, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетото решение, а на Съда — да упражни своя контрол (вж. по-специално Решение от 2 април 2009 г. по дело France Télécom/Комисия, C-202/07 P, Сборник, стр. I-2369, точка 29 и цитираната съдебна практика).
- 75 В случая няма каквото и да било основание да се счита, че подробно изложените в точки 93—105 от обжалваното решение съображения относно мотивите на спорното решение в това отношение не отговарят на посочените условия. Следователно доводът, че обжалваното решение не е в достатъчна степен мотивирано, тъй като потвърждавало мотивите на спорното решение относно оборването на презумпцията за действително решаващо влияние, също е необоснован.

76 Накрая, с оглед на посочените съображения Общият съд също правилно приема в точка 103 от обжалваното решение, че Комисията не е нарушила принципа на добра администрация. Следователно свързаният с това довод на Eni също трябва да се отхвърли като необоснован.

77 След като нито един от доводите на Eni в подкрепа на втората и третата част на първото основание не може да бъде приет, те следва да се отхвърлят като необосновани.

– По четвъртата част на първото основание, изведена от твърдение за нарушение на принципа на ограничената отговорност на капиталовите дружества, на общите принципи в областта на отговорността и на принципите в областта на правоприемството на предприятия

i) Доводи на страните

78 Според Eni от принципа на ограничена отговорност на капиталовите дружества, от общите принципи в областта на отговорността и от принципите в областта на правоприемството между предприятия следва, че евентуално надхвърляне на отделната юридическа личност на дружествата в полза на единната концепция за група може да се приеме само като особено голямо изключение в случаите когато нарушенията на принципа на ограничената отговорност са констатирани и доказани. Общият съд, без да се обоснове, въобще не подложил на конкретен анализ както тези съображения, така и двете приложения към жалбата становища, отнасящи се, едното, до американското дружествено право, а другото — до американското право в областта на конкуренцията. Общият съд в крайна сметка само повторил това, което било отбелязано в съображение 396 от спорното решение, а именно че „е безполезно да се прави позоваване на други правни области [...]“. Следователно в това отношение обжалваното решение било незаконосъобразно.

79 Освен това според жалбоподателя обжалваното решение е засегнато от непълнота на мотивите относно доводите на Eni, свързани с практиката на Съда в областта на правоприемството между предприятия. Eni подчертава, че възможността да се приеме, че образуване, различно от извършителя на нарушението, носи отговорност, е ограничена до частни и изключителни случаи, тъй като дерогира принципа на личната отговорност. Общият съд обаче не разгледал от правна и организационна страна връзките между Syndial и Versalis, както и въпроса дали тези дружества по същество са прилагали едни и същи търговски указания, а само напомнил, че двете дъщерни дружества, пряко или косвено, са притежавани изцяло от Eni.

80 Комисията отбелязва, че що се отнася до правото на Съюза в областта на конкуренцията, от общоприложимите в рамките на дружественото право принципи не могат да се изведат каквито и да било указания в това отношение. Правилата, предвидени в американското картелно право, не можели да бъдат задължителни за правото на Съюза. Становищата относно това американско право, приложения към жалбата в първоинстанционното производство и към тази по настоящото производство, били явно неотносими за целите на делото и освен това недопустими, тъй като съдържали доводи, които не фигурирали в текста на жалбата. Накрая, доводът, изведен от съдебната практика относно правоприемството между предприятия, бил явно неотносим, тъй като разглежданото нарушение не било вменено на Eni въз основа на правоприемството, както Общият съд надлежно разяснявал в точка 117 от обжалваното решение. Освен това посочената съдебна практика била в подкрепа на позицията на Комисията.

ii) Съображения на Съда

81 По отношение, от една страна, на позоваването от Eni на общите принципи на правото, а именно на принципа на ограничената отговорност на капиталовите дружества и на този на отделната юридическа личност на дружествата, които не допускали Eni да носи отговорност за нарушение,

извършено от негови дъщерни дружества, както и по отношение на двете приложения към жалбата становища в подкрепа на тази теза следва да се констатира, че твърдението за нарушение е явно необосновано.

- 82 В това отношение е достатъчно посочването на постоянната съдебна практика, съгласно която конкурентното право на Съюза се отнася до дейността на предприятията (вж. по-специално Решение от 7 януари 2004 г. по дело Aalborg Portland и др./Комисия, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P и C-219/00 P, Recueil, стр. I-123, точка 59), и че понятието за предприятие трябва да бъде схващано като обозначаващо икономическа единица, макар и от юридическа гледна точка тази икономическа единица да е съставена от няколко физически или юридически лица (вж. по-специално Решение от 14 декември 2006 г. по дело Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio, C-217/05, Recueil, стр. I-11987, точка 40) и че когато една такава икономическа единица нарушава правилата на конкуренцията, съгласно принципа на лична отговорност тя следва да отговаря за това нарушение (Решение по дело Akzo Nobel и др./Комисия, посочено по-горе, точка 56 и цитираната съдебна практика).
- 83 Въз основа на посочената постоянна съдебна практика Общият съд валидно може да отхвърли в точка 113 и сл. от обжалваното решение представените от Епí в хода на първоинстанционното производство аналогични твърдения за нарушения, без да излага в това отношение подробни мотиви. Освен това, доколкото Епí в действителност иска да оспори валидността на презумпцията за действително решаващо влияние на дружество майка върху негово дъщерно дружество, на което притежава 100 % или почти 100 % от капитала, Общият съд също не е допуснал грешка като по този въпрос се е позовал на посочените съображения и като е констатирал, че доводите на Епí почиват на погрешна предпоставка.
- 84 Що се отнася, от друга страна, до твърдението за нарушение поради непълнота на мотивите на обжалваното решение относно практиката на Съда в областта на правоприемството между предприятия, то същото е необосновано.
- 85 Всъщност, както по същество Общият съд констатира в точка 117 от обжалваното решение, отговорността на Епí в случая не е следствие от правоприемство между предприятия, като се има предвид, че към момента на нарушението Епí запазва пълен или почти пълен контрол върху дъщерните си дружества, което обстоятелство не е оспорено. Поради това Комисията може въз основа на съдебната практика, посочена в точки 47 и 48 от настоящото решение, да презюмира, освен ако не са налице доказателства за противното, че по време на разглежданото нарушение Епí въобще не е преставало да бъде част от „предприятието“ по смисъла на член 101 ДФЕС, което е извършител на нарушението, предмет на спорното решение. Както обаче Общият съд с основание заключава в обжалваното решение, доказателства за противното не са представени. Общият съд следователно надлежно е мотивирал обжалваното решение.
- 86 Поради това и четвъртата част на първото основание следва да се отхвърли като необоснована.
- 87 След като нито една от частите му не може да бъде приета, първото основание трябва да се отхвърли в неговата цялост.

По второто основание, изведено от нарушение на член 23 от Регламент № 1/2003 и на принципа на пропорционалност, както и от липса на мотиви в нарушение на член 296 ДФЕС

- 88 Второто основание в подкрепа на жалбата на Епí по същество се разделя на две части. Първата част е изведена от грешки в преценката на Общия съд относно тежестта на нарушението и мултипликационния коефициент, а втората част е изведена от невзимането предвид на последиците от изключването на Syndial върху изчисляването на глобата.

– По първата част на второто основание, изведена от грешки в преценката на Общия съд относно тежестта на нарушението и мултипликационния коефициент

i) Доводи на страните

- 89 С първата част на второ основание Eni твърди, че Общият съд е определил основния размер на глобата в зависимост от тежестта на нарушението, като взема предвид единствено характера му, установявайки го с оглед само на незаконосъобразната цел на картела, без до отчете редица други относими фактори.
- 90 Най-напред, Общият съд не отчетел факта, че последиците от антиконкурентните действия, установени в спорното решение, „може[ли] да бъд[ат] определен[и]“ по смисъла на точка 1 А от Насоките и че в действителност те били определени от Комисията в първото изложение на възраженията. Поради това според Eni Комисията била длъжна да разгледа тези последици.
- 91 По-нататък, Общият съд не разяснил доводите си относно критериите, въз основа на които началният размер бил определен на 55 милиона евро, а не на минимума от 20 милиона евро.
- 92 Накрая, Eni упреква Общия съд, че е отхвърлил доводите му, съгласно които то не е осъзнавало антиконкурентния характер на разглежданите действия, констатирайки в точка 145 от обжалваното решение, че EniChem SpA задължително е осъзнавало антиконкурентния характер на поведението си. Според Eni мотивите на Общия съд са противоречиви, като се има предвид, че съгласно приетото от Комисията отговорността на Eni била ангажирана единствено поради ролята му на дружество майка, а не поради факта че осъзнавало разглежданите действия.
- 93 По отношение на мултипликационния коефициент с възпираща цел Eni поддържа, че Общият съд не е отчетел факта, че химическата дейност никога не е спадала към основната дейност на жалбоподателя и че тя е имала само относително значение в промишлената политика на групата. Не била правилна и преценката на Общия съд относно погрешно приложения от Комисията мултипликационен коефициент 2, който според Eni не отразявал коректно оборота на адресатите на спорното решение, като изложените по този въпрос мотиви били неподходящи.
- 94 Комисията твърди по-специално, че съгласно постоянната съдебна практика хоризонталните ценови картели сами по себе си може да се квалифицират като „много сериозни“. Идентифицирането на особени последици представлявало освен това допълнително обстоятелство, което следвало да се вземе предвид за целите на увеличаването на началния размер на глобата. Фактът, че Комисията могла да извърши посочената преценка едва след неуспешния опит за това в първото изложение на възраженията, не променял нищо.
- 95 Твърдението на жалбоподателя, че картелът засяга само ограничена част от пазара, се отнасяло до фактическите обстоятелства и поради това било недопустимо. Що се отнася до изходния за изчисляването на глобата размер от 55 милиона евро, в точка 143 от обжалваното решение се съдържаха изчерпателни разяснения на Общия съд. Комисията счита, че субективният елемент е неотносим, но същевременно с това приема, че след като оглавявало предприятието, участвало в разглеждания картел, Eni също е било в течение на въпросните антиконкурентни действия.

ii) Съображения на Съда

- 96 По отношение, първо, на относимостта на последиците от разглежданото нарушение следва да се напомни, че съгласно постоянната съдебна практика тежестта на нарушенията на правото на Съюза в областта на конкуренцията трябва да се установява въз основа на голям брой фактори

и без да е изработен обвързващ или изчерпателен списък на критериите, които задължително трябва да бъдат взети предвид (вж. по-специално Решение от 19 декември 2012 г. по дело Bavaria/Комисия, C-445/11 P, точка 59 и цитираната съдебна практика). Що се отнася по-специално до действителното отражение върху пазара, то същото не е решаващ критерий за определянето на размера на глобите (вж. Решение от 8 декември 2011 г. по дело KME Germany и др./Комисия, C-272/09 P, Сборник, стр. I-12789, точка 34 и Решение по дело KME Germany и др./Комисия, C-389/10 P, Сборник, стр. I-13125, точка 44).

- 97 Освен това хоризонталните ценови картели и картелите за подялба на пазари могат по принцип да бъдат квалифицирани като много сериозни нарушения въз основа само на характера им, без Комисията да бъде задължена да доказва действително отражение на нарушението върху пазара (вж. по-специално Определение по дело Transcatab/Комисия, посочено по-горе, точка 42). В тази хипотеза действителното отражение на нарушението е само един елемент сред други и ако може да бъде определено, би позволило на Комисията да увеличи началния размер на глобата над вероятния минимален размер от 20 милиона евро (Решение от 3 септември 2009 г. по дело Prym и Prym Consumer/Комисия, C-534/07 P, Сборник, стр. I-7415, точка 75).
- 98 Поради това Общият съд е взел предвид последиците от конкретното въздействие на разглежданото нарушение върху пазара, ако се предположи, че те действително могат да бъдат определени, но само от съображение за изчерпателност. Освен това, тъй като разглежданото нарушение по своята същност е много сериозно, отчитането на конкретното му въздействие може да доведе само до увеличаване на глобата. Това твърдение за нарушение следователно е неотнормимо (вж. в този смисъл Решение по дело Prym и Prym Consumer/Комисия, посочено по-горе, точка 75 и Определение по дело Transcatab/Комисия, посочено по-горе, точки 43 и 44).
- 99 Второ, по отношение на твърдението за нарушение, изведено от факта, че Общият съд не е разяснил доводите си относно критериите, въз основа на които началният размер бил определен на 55 милиона евро, а не на минимума от 20 милиона евро, достатъчно е да се констатира, че в точка 143 от обжалваното решение Общият съд подробно е изложил факторите, които е взел предвид, за да прецени тежестта на нарушението. Това твърдение за нарушение следователно е явно необосновано. Сам по себе си фактът, че при упражняване на пълната си юрисдикция Общият съд е изтъкнал в това отношение множество обстоятелства в подкрепа на преценката на Комисията в спорното решение, не може да обори този извод (вж. в този смисъл Решение от 22 ноември 2012 г. по дело E.ON Energie/Комисия, C-89/11 P, точка 133).
- 100 По отношение, трето, на факта, че Eni не е осъзнавало антиконкурентния характер на неправомерните действия, достатъчно е да се напомни, че отговорността за нарушението е вменена на това дружество, поради това че както става ясно от съображенията в настоящото решение по първото основание на жалбата, то образува с EniChem SpA, понастоящем Syndial, едно предприятие по смисъла на член 101 ДФЕС. Поради това неоспорената констатация на Общия съд в точка 145 от обжалваното решение, че EniChem SpA задължително е знаело за антиконкурентния характер на извършеното нарушение, е достатъчна, за да се отхвърли доводът, изтъкнат в хода на първоинстанционното производство и изведен от факта, че Комисията погрешно е определила началния размер на глобата, без да вземе предвид субективния елемент от страна на Eni. Това твърдение за нарушение следователно е явно необосновано, без да е необходимо да се отговаря на въпроса дали осъзнаването на антиконкурентния характер на разглежданите действия е относим за определянето на размера на глобата.

- 101 Четвърто, твърдението за нарушение, изведено от факта, че Общият съд не е взел предвид твърдяното като относително значение на химическия сектор в промишлената политика на групата, е неотносимо. Всъщност само по себе си това обстоятелство, дори и да беше доказано, не би имало значение за определянето на основния размер с оглед изчисляване на глобата. То не може да представлява и смекчаващо обстоятелство по смисъла на точка 2 от Насоките.
- 102 С оглед, пето, на твърдението за нарушение, изведено от погрешна преценка на Общия съд относно твърдяното като неправилно прилагане на мултипликационен коефициент 2 от страна на Комисията и от непълнота на мотивите на обжалваното решение в това отношение, следва да се напомни, че съгласно постоянната съдебна практика жалбата трябва точно да посочва пороците на съдебното решение, чиято отмяна се иска, както и правните доводи, с които конкретно се подкрепя това искане (вж. по-специално Решение по дело *Arkema/Комисия*, посочено по-горе, точка 59 и цитираната съдебна практика).
- 103 Следва обаче да се констатира, че в това отношение Eni не посочва точни правни доводи в подкрепа конкретно на жалбата си за отмяна на обжалваното решение. Всъщност то се ограничава с твърдение в точка 72 от жалбата си, че Комисията не е преценила „правилно“ факторите, които са „относими“ за изчисляването, един от които бил оборотът, и че Общият съд не е преценил „правилно“ това определено от него като погрешно прилагане. Eni не пояснява също защо мотивите на обжалваното решение в това отношение не са правилни. При тези условия Съдът не може да упражни контрол за законосъобразност, тъй като в противен случай би се произнесъл *ultra petita* (вж. по аналогия Решение по дело *Arkema/Комисия*, посочено по-горе, точка 61 и цитираната съдебна практика). Поради това тези твърдения за нарушения са недопустими.
- 104 Накрая, по отношение на твърдението за нарушение на принципа на пропорционалност следва да се констатира, че Eni не изтъква доводи, различни от доводите си в подкрепа на останалите твърдения за нарушения, изложени в рамките на първата част на второ основание. Впрочем следва да се напомни, че жалбоподателят се позовава по същество на едни и същи доводи пред Общия съд, като иска от него да упражни пълната си юрисдикция и да намали наложената му глоба, и че след като разглежда тези доводи, Общият съд стига до заключението, че те не обосновават такова намаление (вж. Определение от 2 февруари 2012 г. по дело *Elf Aquitaine/Комисия*, C-404/11 P, точка 89), независимо от факта, че намалява глобата за други основания.
- 105 При тези обстоятелства Съдът не може по съображения за справедливост да замени със своята преценка преценката на Общия съд, който се произнася при упражняване на пълната си юрисдикция относно размера на глобите, наложени на предприятия поради нарушение на правилата на правото на Съюза (вж. Определение по дело *Elf Aquitaine/Комисия*, посочено по-горе, точка 90 и цитираната съдебна практика). Поради това посоченото твърдение за нарушение не може да бъде прието.
- 106 Тъй като нито едно от твърденията за нарушения, съдържащи се в първата част на второто основание, не е обосновано, тя следва да се отхвърли.

– По втората част на второто основание, изведена от невзимане предвид на последиците от изключването на *Syndial* върху изчисляването на глобата

i) Доводи на страните

- 107 Според Eni изключването на *Syndial* от адресатите на спорното решение е довело до сериозни последици върху прилагането на максималния праг от 10 %, предвиден в член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003. Eni повтаря отново довода си, основан на съдебната практика, че при

правоприемство между предприятия отговорността задължително предполага дружеството, което е извършило нарушението, да е престанало да съществува от икономическа и/или правна гледна точка, което в случая не било така.

108 В отговор Комисията посочва, че Общият съд, който е разгледал свързаните с това доводи в точки 177—179 от обжалваното решение, не е допуснал каквато и да било грешка. През цялото време на съществуване на картела Eni упражнявало контрол върху пряко участвалото в него дружество, така че фактът, че на Syndial не е наложена никаква глоба, не оказвал влияние върху неговата отговорност. Впрочем горната граница от 10 %, предвидена в член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003, се отнасяла до групата, както било пояснено от Общия съд в точки 177—179 от обжалваното решение.

ii) Съображения на Съда

109 Най-напред, Общият съд, който в точки 177—179 от обжалваното решение вече е отхвърлил довода на Eni, че изключването на Syndial от адресатите на спорното решение е довело до сериозни последици върху прилагането на максималния праг от 10 %, предвиден в член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003, е напомнил в това отношение практиката си, съгласно която този максимален праг трябва да се изчислява въз основа на сбора от оборотите на всички дружества, които съставляват единното икономическо образувание, действащо като едно предприятие по смисъла на член 101 ДФЕС. Съдът вече е потвърдил, че посочената съдебна практика не е засегната от каквато и да е грешка при прилагане на правото (вж. Определение от 3 май 2012 г. по дело World Wide Tobacco España/Комисия, C-240/11 P, точки 45 и 46).

110 Следователно изложеното от Eni в това отношение твърдение за нарушение е неотносимо, като се има предвид, че дори да се предположи, че Syndial е адресат на спорното решение, размерът на глобата, за чието плащане Eni би било солидарно отговорно, не би трябвало да се ограничи до 10 % от оборота на Syndial.

111 По-нататък, с оглед на съдебната практика, цитирана в точка 109 от настоящото решение, доводът, че отговорността при правоприемство между предприятия предполага дружеството, извършител на нарушението, да е престанало да съществува от икономическа и/или правна гледна точка, което в случая не било така, също не е относим. Определящ в това отношение е фактът, който Eni не оспорва, че Syndial пряко е участвало в разглежданото нарушение поне до прехвърлянето на химическата му дейност на Versalis и че когато е участвало пряко в нарушението, това дружество е било контролирано от Eni.

112 Накрая, Eni не твърди, че след прехвърлянето на химическата му дейност на Versalis и преди приемането на спорното решение Syndial е престанало да бъде част от групата, контролирана от Eni. Следователно по време на разглежданото нарушение и до приемането на спорното решение жалбоподателят въобще не е преставал да играе ролята на холдингово дружество по отношение на предприятието, извършило разглежданото нарушение, поради което доводите на Eni относно правоприемството между предприятия са неотносими.

113 Поради това втората част на второто основание на жалбата също трябва да се отхвърли, както и второто основание в неговата цялост.

114 След като нито едно от основанията на настоящата жалба не може да бъде прието, тя трябва да се отхвърли в нейната цялост.

По насрещната жалба

Доводи на страните

- 115 В подкрепа на насрещната си жалба Комисията излага само едно основание, изведено от нарушение на член 296 ДФЕС във връзка с член 101 ДФЕС, от процесуални пороци, засягащи интересите на Комисията, и от нарушение на принципа на състезателност. В обжалваното решение погрешно било прието, че изложените в спорното решение доказателства не са достатъчни за установяване на отегчаващото обстоятелство за повторност по отношение на Eni и на Versalis.
- 116 Комисията напомня, първо, че в точка 430 от второто изложение на възражения заявява намерението си да вземе предвид като отегчаващо обстоятелство вече установените предишни нарушения и изрично посочва участието на Eni в нарушенията, представени в решения „Полипропилен“ и „PVC II“. Eni не изразило становище в това отношение по време на процедурата пред Комисията. За първи път в жалбата си в първоинстанционното производство Eni изтъкнало, от една страна, че извършителят на предишните нарушения и лицето, което понастоящем участвало в нарушението, не са едни и същи, тъй като въпросните сектори се отнасят до различни стоки и пазари и били вече прехвърлени преди приемането на решенията „Полипропилен“ и „PVC II“, и от друга страна, че предприятието от групата, участвало в предишни свързани с конкуренцията дела, е EniChem SpA.
- 117 Впрочем Eni никога не твърдяло, че дружествата, санкционирани с решенията „Полипропилен“ и „PVC II“, не са ръководени от „групата ENI“. Комисията счита, че ако е искала, е могла с посочените решения да наложи глоба на дружеството майка, а именно Eni, контролирало изцяло адресатите им — дружествата EniChem SpA и Anic SpA. С Решение от 30 септември 2003 г. по дело Manufacture française des pneumatiques Michelin/Комисия (T-203/01, Recueil, стр. II-4071) Общият съд потвърдил, че при такива условия Комисията има основание да приеме, че същото предприятие вече е било осъждано за същия вид нарушение.
- 118 Общият съд не задал писмени въпроси на страните във връзка с повторността и по време на съдебното заседание не поискал разясняване на фактите. Следователно напълно неочаквано с обжалваното решение частично отменил спорното решение въз основа на твърдение за липса на мотиви. Поради това обжалваното решение било опорочено от нарушение на член 296 ДФЕС във връзка с член 101 ДФЕС. Общият съд погрешно определил предмета и обхвата на задължението за мотивиране. Освен това според Комисията с подхода си Общият съд сериозно е нарушил принципа на състезателност и следователно е извършил процесуално нарушение, засягащо интересите на Комисията.
- 119 Комисията подчертава, че мотивите на даден акт следва да се преценяват с оглед по-специално на контекста им. В Решение от 22 юни 2004 г. по дело Португалия/Комисия (C-42/01, Recueil, стр. I-6079, точка 66 и цитираната съдебна практика) Съдът приел за достатъчно кратко изложение на мотивите на решение, прието в добре познат за адресата му контекст. Освен това според Комисията Общият съд е трябвало да предостави на Комисията възможност да изясни и да уточни мотивите си, както е направил в случая, по който е постановил Решение от 13 декември 2012 г. по дело Versalis и Eni/Комисия (T-103/08).
- 120 Накрая, според Комисията съображения 366—373 от спорното решение недвусмислено установявали приемствеността между предприятието, адресат на решението „PVC II“, и предприятието, участвало в разглежданото по настоящото дело нарушение. Оттук Комисията стига до заключението, че обжалваното решение следва да се отмени в частта, в която Общият съд частично отменя спорното решение поради констатацията за повторност както по

отношение на решението „Полипропилен“, така и по отношение на решението „PVC II“, и във всички случаи в частите, в които с отмяната на спорното решение Общият съд цели да установи повторност по отношение на решението „PVC II“.

- 121 Според Eni в насрещната си жалба Комисията се основава на погрешен прочит на спорното решение и на обжалваното решение, както и на невярно изложение на възраженията, направени от Eni в хода на административното и на първоинстанционното производство.
- 122 Eni поддържа, че правото на Съюза не налага на адресат на изложение на възражения да оспорва различните негови фактически или правни елементи в хода на административното производство, и се позовава в това отношение на Решение на Общия съд от 15 септември 2011 г. по дело Koninklijke Grolsch/Комисия (Т-234/07, Сборник, стр. II-6169, точка 37). Общият съд правилно констатирал, че Комисията не може да вмения повторност на Eni, като приема *ex post*, че то носи отговорност за нарушения, за които преди се е смятало, че са извършени от Enichem SpA и Anic SpA, по съображение че контролира капитала на тези две дружества — теза, която Общият съд впрочем приел за недоказана.
- 123 Eni подчертава, че в решенията „Полипропилен“ и „PVC II“ Комисията въобще не твърди участие на дружеството майка Eni в установените нарушения, въпреки че явно била изправена пред такъв проблем. Тя не можела да се позове с обратна сила на презумпцията, изведена от контрола от страна на дружеството майка на 100 % от капитала на дъщерните му дружества, без да наруши по-специално принципите на правната сигурност и на оправданите правни очаквания и да доведе до необосновано ограничаване на правото на защита на Eni.
- 124 Освен това Eni вече било отрекло в административното производство, че може да носи отговорност единствено поради ръководната си роля в групата и по силата на презумпция. Според него Комисията трябвало да докаже, че то действително е упражнявало решаващо влияние върху дъщерните си дружества в сектора на PVC и полипропилен и че същите са нямали самостоятелно поведение на пазара.
- 125 По отношение на твърдението за нарушение на принципа на състезателност, както и на други процесуални правила, Eni счита, че в писмената си защита Комисията не е определила кои са тези правила и че доколкото е съвсем неясно, това твърдение за нарушение е недопустимо. Що се отнася до нарушението на принципа на състезателност, според Eni такова можело валидно да се твърди само в случай на основания, повдигнати служебно от Общия съд. Приетото от Общия съд основание обаче било изложено в жалбата на Eni. Освен това „коригирането“ на мотивите на спорното решение било възможно само ако се отнася до мотиви по точно определен фактически и правен въпрос. В случая такива мотиви липсвали.

Съображения на Съда

- 126 Следва най-напред да се напомни, че изискваните от член 296 ДФЕС мотиви трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и по ясен и недвусмислен начин да излагат съображенията на институцията, която го издава, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетата мярка, а на компетентната юрисдикция — да упражни своя контрол (вж. Решение от 19 юли 2012 г. по дело Alliance One International и Standard Commercial Tobacco/Комисия и Комисия/Alliance One International и др., C-628/10 P и C-14/11 P, точка 72 и цитираната съдебна практика).
- 127 В този смисъл в рамките на индивидуалните решения от постоянната практика на Съда следва, че задължението за мотивиране на такова решение има за цел, освен да позволи съдебен контрол, да предостави на заинтересованото лице достатъчно информация, за да може то да прецени дали решението евентуално страда от порок, който е основание за оспорване на

неговата действителност (Решение по дело Alliance One International и Standard Commercial Tobacco/Комисия и Комисия/Alliance One International и др., посочено по-горе, точка 73 и цитираната съдебна практика).

- 128 Следователно мотивите трябва по принцип да бъдат съобщени на заинтересованото лице едновременно с увреждащото го решение. Липсата на мотиви не може да бъде поправена с факта, че заинтересованото лице научава мотивите на решението в хода на производството пред съдилищата на Съюза (вж. по-специално Решение по дело Alliance One International и Standard Commercial Tobacco/Комисия и Комисия/Alliance One International и др., посочено по-горе, точка 74 и цитираната съдебна практика).
- 129 Следователно, когато налага глоба на дружество за нарушение на правилата на Съюза в областта на конкуренцията и когато при изчисляване на глобата прилага мултипликационен коефициент, за да отчете факта, че дружеството вече е участвало в предишно нарушение на правилата на конкуренция, Комисията е длъжна с решението за налагане на глобата да предостави информация, която би могла да позволи на юрисдикциите на Съюза и на дружеството да разберат в какво качество и в каква степен последното е участвало в предишното нарушение. По-специално, ако Комисията счита, че посоченото дружество е било част от предприятието, адресат на решението за предишното нарушение, тя следва надлежно да мотивира това си твърдение.
- 130 В случая следва да се напомни, че в съображение 430 от второто изложение на възражения Комисията е посочила, че е отчела установените предишни сходни нарушения, позовавайки се в това отношение на решения „Полипропилен“ и „PVC II“ и отбелязвайки, че „ENI“ е „включено“ в тези решения. По същество същата лаконична констатация е направена и в съображение 487 от спорното решение, в което Комисията впрочем отбелязва, че „Enichem“ вече е било адресат на посочените решения. Накрая, според Комисията съображение 488 от спорното решение може да се разбира в смисъл, че едно предприятие по смисъла на член 101 ДФЕС е извършител на нарушенията, предмет на решенията „Полипропилен“ и „PVC II“, и на нарушението, установено със спорното решение.
- 131 Тъй като обаче адресат на решението „Полипропилен“ по-специално е Anic SpA, а на решението „PVC II“ по-специално е Enichem SpA, следва да се констатира, че данните, които са предоставени в спорното решение и които бяха напомнени в предходната точка, не позволяват по какъвто и да било начин да се разбере в какво качество и в каква степен Eni, което не фигурира сред адресатите на решението „Полипропилен“, нито сред тези на решението „PVC II“, е било включено в тези решения.
- 132 Макар Комисията да твърди, че съображения 366—373 от спорното решение съдържат точно описание на всички събития, засягащи EniChem, тези пояснения, както правилно е констатирал и Общият съд в точка 167 от обжалваното решение, все пак се отнасят само до промените, настъпили в рамките на групата Eni в периода 20 май 1996 г.—28 ноември 2002 г. Посочените съображения обаче не съдържат каквото и да било уточнение относно дружествата, от които се състоят предприятията, адресати на решенията „Полипропилен“ и „PVC II“, тъй като не посочват дали тези дружества са същите като тези, за които се отнася спорното решение — обстоятелство, което Eni оспорва, и освен това не се отнасят до евентуални промени в този контекст, настъпили между датата на приемане на решението „Полипропилен“, а именно 23 април 1986 г., както и на решението „PVC II“, а именно 27 юли 1994 г., и началото на нарушението, установено със спорното решение, т.е. 20 май 1996 г.
- 133 Следователно мотивите на спорното решение са непълни в това отношение.

- 134 По-нататък, по отношение на твърдението за нарушение на принципа на състезателност, водещо до нарушение на правото на защита на Комисията, достатъчно е да се напомни, че Eni, както същото правилно подчертава, е изложило твърдението за нарушение поради непълнота на мотивите още в жалбата си в първоинстанционното производство. Поради това, след като Комисията е имала възможност да изрази изцяло становището си по това твърдение за нарушение в писмената си защита, както и в съдебното заседание за изслушване на устните състезания в първоинстанционното производство, не може да се установи каквото и да било нарушение на принципа на състезателност, засягащо правото на защита на Комисията.
- 135 Освен това, видно от съдебната практика, цитирана в точка 128 от настоящото решение, Комисията е била длъжна да представи достатъчно мотиви още при приемането на спорното решение. Следователно не става ясно дали по-подробната информация, която Комисията би могла да предостави на Общия съд при липса на твърдение за нарушение на принципа на състезателност, би могла да окаже някакво влияние върху резултата на обжалваното решение.
- 136 Колкото до довода, че по време на процедурата пред Комисията Eni не е твърдяло, че адресатите, от една страна, на решенията „Полипропилен“ и „PVC II“ и от друга страна, на спорното решение не са едни и същи, достатъчно е да се напомни, че както правилно подчертава Eni, няма разпоредба на правото на Съюза, която да налага на адресат на изложение на възражения да оспори различните му фактически или правни елементи в хода на административното производство.
- 137 При тези обстоятелства Общият съд не е допуснал грешка, като е приел, че в спорното решение Комисията не е представила в достатъчна степен подробни и точни доказателства, които да позволят да се обоснове, че същото „предприятие“ по смисъла на член 101 ДФЕС е извършило повторно неправомерното деяние, и като е отменил член 2, буква в) от спорното решение и е определил размера на наложената на Eni глоба на 272,25 милиона евро.
- 138 Поради това насрещната жалба на Комисията следва да се отхвърли, тъй като единственото основание, изложено в нейна подкрепа, е необосновано.

По съдебните разноски

- 139 По силата на член 184, параграф 2 от Процедурния правилник, когато жалбата е неоснователна, Съдът се произнася по съдебните разноски. Съгласно член 138, параграф 1 от същия правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.
- 140 По отношение на главната жалба, след като Комисията е направила искане за осъждането на Eni и последното е загубило делото, то трябва да бъде осъдено да заплати разноските.
- 141 По отношение на насрещна жалба, след като Eni е направило искане за осъждането на Комисията и последната е загубила делото, тя трябва да бъде осъдена да заплати разноските.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

- 1) Отхвърля главната и насрещната жалба.**
- 2) Осъжда Eni SpA да заплати съдебните разноски, свързани с главната жалба.**
- 3) Осъжда Европейската комисия да заплати съдебните разноски, свързани с насрещната жалба.**

Подписи